

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. Petru Lascău

PRIETENULUI MEU BARTIMEU

Te-ai zidit între zidurile propriilor păcate, ca meșterul din strămoși, ctitorind prin ani întunericul cu care te-ai fortificat pe dinafară și pe dinăuntru. Întunericul ți-a adus singurătatea și aisbergul tăcerii. Spun vocile din jur, de dincolo de bolovanii de patimi, că ar fi primăvară afară și mugurii ar plesni zgomotoși de miresme florale pe ramuri. Că dealurile îngenunchiază în ierburi crude sărutînd mieii pe frunte. Că cerul cu ochi de copil își caută chipul în oglinda izvoarelor și că pe cîmp, ciocîrlia cîntă iubirea.

Dar cine ar putea să mai creadă?

Îți continui căderea în abisul din tine, tu, o nouă pată neagră a univesului. Căderea ta e singura realitate în acest întuneric al singurătății, pînă te voi zdrobi de lespede finală a timpului pietrificat. Atunci viermii își vor începe cutremurătoarea lor muncă de stîrnit remușcările conștiinței, consecvent și etern.

Dacă îți amintești, totul a început într-o zi, frumoasă ca primăvara de-afară, cînd ai părăsit poiana înflorată de joaca zburdalnicilor prunci asemenea ție și te-ai ascuns de ei, de tine și de Dumnezeu. Ai pus astfel prima piatră de temelie păcatului. Au urmat minciuna și vinovata tăcere. Ai zidit mereu o nouă piatră murdară izolîndu-te de ceilalți, de tine, de primăvara de afară și de cer. Florile au încetat să existe și zborul nu ți-a mai spus nimic. Pe nesimțite ai început să nu mai vezi o mîină întinsă întru prietenie, un zîmbet de copil prin somn, o lacrimă pe fața mamei bătrîne.

Oamenii au devenit apoi ca și copacii și forme bizare îți vor popula lumea ta tot mai strîmtă și rece, pînă cînd, ca un popas definitiv, va coborî întunericul peste zidul catedralei necredinței tale.

Ai devenit un nou Manole, ce-ți zidești din iubire de sine veșnicia între granitul păcatelor comise. Pedepsa întunericului a venit peste tine încarcerîndu-te nefericirii și morții din-năuntru tău.

Stai lîngă drum, cu palma întinsă și zdrențele-ți curg pe umeri livizi și n-am un ban de aramă Să-ți mîngîi tristețea. Ce pot însă să-ți spun, e că în amiaza vremii, au plesnit stîncile în munți și catapeteasma lumii e frîntă în două. Tu și toți întemnițații neantului sînteți liberi.

O dată cu trupul Lui Cristos sfîrtecat de cuie, s-a frînt vechiul zid despărțitor de cer și Dumnezeu.

Scoală-te acum, căci te cheamă!

Prietenul meu, Bartimeu, sînt atîtea frumuseți care te așteaptă să-ți dezlipești sufletul din praful pămîntului.

Ridică-te!

Aruncă-ți haina murdară! El te așteaptă și vrea să-ți dea lumină. Primește-o și îngenunchiază! Mulțumește-i în extazul iubirii!

Stăteai de-atîta vreme la poarta cerului și n-ai știut.